

VZPOMÍNKA NA PŘISTÁNÍ AMERICKÉHO BOMBARDÉRU

Válka se blížila již ke svému konci. Německá vojska byla na ústupu na všech bojištích. Vzdušný prostor nad Německem i nad okupovanými zeměmi plně ovládalo spojenecké letectvo - Velké bombardovací svazy doprovázené stíhači přelétávaly přes naše (protektorátní) území a vyhlašování leteckých poplachů (L 15) bylo na denním pořádku. My, jako kluci (ale i dospělí), jsme pozorovali letící bombardéry, jak „píší“ po obloze a dohadovali se, kam asi letí.

Jednou, bylo to v říjnu 1944 (den si nepamatuji), byl jako obvykle vyhlášen letecký poplach a brzy poté přelétával bombardovací svaz i blízko Napajedel. Najednou jsme uviděli, jak se od skupiny odpojil jeden bombardér a klesavým letem směřoval, jak se nám zdálo, k otrokovickému letišti, kde asi chtěl přistát. Z letiště, kde byla německá posádka, se ozvala střelba. Proto letoun srovnal let a v malé výšce přeletěl přes Napajedla. Bylo vidět, že je letoun poškozen, motory téměř nepracovaly, nebo jen některý z nich. Při přeletu přes město se ozývala silná střelba, to němečtí vojáci a gestapáci, kteří měli místo na Zwillingerovém (koželužna). Letadlo zmizelo za jižním okrajem města a my kluci jsme usoudili, že někde blízko přistálo. Svědčil o tom zvýšený ruch ve městě, kdy tím směrem ujížděli na nákladních autech němečtí vojáci a místní gestapáci. Za nimi jsme se vydali nejen my kluci, ale i dospělí. Letadlo přistálo nedaleko z dvorem Prusinky, kde se říká Amerika. Byl to americký bombardér B-17.

Vzpomínám si, že když jsme vyběhli za město, viděli jsme americké stíhačky, jak útočí na nějaký pozemní cíl. Když jsme se přiblížili k prostoru, kde letoun přistál, viděli jsme, že jej stíhači zničili. Místo bylo obklíčeno německými vojáky, kteří nikoho do prostoru přistání nepustili a hrozili, že budou střílet. Ten den jsme viděli, jak odváží zajatou osádku letounu na nákladním autě. Ještě několik dnů němci vrak letounu hlídali a odváželi jeho zbytky. Místo přistání se stalo středem zájmu nás kluků a mnozí z nás si odnesli i něco na památku. I já jsem dlouho schovával nábojnici z kulometu.

Při zajímání posádky, která pokojně seděla u lesa, dva z nich němci zastřelili. Byli převezeni na hřbitov do márnice, kde jsme se tajně na ně přes okno dívali. Byli pak později pohřbeni u hřbitovní zdi za přísného dohledu německých strážných, kteří na hřbitov nikoho nepustili. Přesto vykopaný hrob byl ráno zasypaný květinami, které lidé házeli přes zeď. Síkalo se, že zastřelení dvou letců vyšetřoval mezinárodní Červený kříž, jehož zástupci bylo přítomní i při pohřbu.

Toto je moje vzpomínka na nouzové přistání amerického bombardovacího letounu. Bylo mi tehdy 13 roků.

(Leopold Ondráček)